

Arrest

nr. 113 250 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) en van de beslissing van 7 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 november 2009 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in, die echter negatief werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 55 194 van 28 januari 2011.

1.2 Op 5 juni 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd.

1.3 Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing

houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te helen N(...) M(...) S(...)

geboren te Paghman , op (In) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft Ingediend op 05/06/2013

Overwegende dat de betrokkene op 16 november 2009 een eerste asielaanvraag Indiende en zijn dossier op 12 maart 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 januari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart België niet te hebben verlaten. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een brief van een opsporingsdienst aan de dorpschoude naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk, dat de betrokkene beweert dat de betrokkene beweert dat zijn advocaat hot origineel heeft, dat de advocaat van de betrokkene een fax stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 28/09/2010 stelde dat ‘Er dient immers te worden opgemerkt dat Afgaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben.’ Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn tand van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene twee pagina’s naar voren brengt van een brief van zijn advocaat die de advocaat eveneens naar de Dienst Vreemdelingenzaken faxte, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de advocaat van de betrokkene een geboorteakte afgegeven door de Afgaanse ambassade in België naar voren brengt waarbij opgemerkt worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de advocaat van de betrokkene aan de fax een brief aan de dorpschoude toevoegde met een vertaling naar het Nederlands waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op dit document. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wal hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in da zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald In artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.4 Op 7 juni 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker werd betekend.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op en betoogt dat de verzoeker het vereiste belang ontbeert in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 7 juni 2013.

.

De verweerder licht de exceptie als volgt toe:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°. 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten af geven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°- 2°, 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werden de bestreden bevelen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 28.02.2011 en 14.03.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft deze bevelen niet aangevochten, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gevraagd naar haar belang bij de huidige vordering in het licht van de door de verweerder opgeworpen exceptie. De raadvrouw van de verzoeker verwijst naar de stukken en repliceert niet op de exceptie.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een

nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, met name zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)”

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met

artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze vaststelling wordt door de verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De recente (wets)wijzigingen met betrekking tot de artikelen 52/3 van de vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, aangebracht door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn en het Koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, laten de hoger besproken dubbele gebonden bevoegdheid onverlet.

Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

De verzoeker toont niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang zoals eerder uiteengezet, niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidspllicht en van de motiveringspllicht. De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw.

2.

Dat verzoeker tijdens zijn asielaanvraag nieuwe elementen en nieuwe bewijsstukken heeft aangebracht, waaronder zijn geboorteakte, afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel, en politionele informatie dd. 9.12.2012 rond de verblijfplaats van verzoeker naar aanleiding van het tegen hem uitgevaardigde aanhoudingsbevel.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder geenszins op een afdoende manier de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet als een nieuw bewijs kan gelden van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land minstens als een bewijs kan gelden van een ernstig risico in hoofde van verzoeker op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen.

Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder immers gehouden was grondig te motiveren waarom het door verzoekers overlegde stuk (politionele informatie dd. 9.12.2012 rond de verblijfplaats van verzoeker naar aanleiding van het tegen hem uitgevaardigde aanhoudingsbevel), welke dateert van na verzoekers laatste asielaanvraag en waaruit blijkt dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar is (nu hij nog steeds door de Afghaanse politie wordt gezocht), niet kon weerhouden worden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.

Dat verweerder aan verzoeker verwijt dat hij slechts "een kopie van een brief van een opsporingsdienst aan de dorpschouwen" naar voren heeft gebracht welke volgens verweerder "het resultaat kan zijn van knip-en plakwerk".

Dat evenwel verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk heeft gesteld dat het origineel van voormeld document zich bij zijn raadsman bevindt.

Dat verzoeker reeds een bijlage 13quater en bijlage 13 quinquies werd betekend alvorens hem de mogelijkheid wordt geboden alsnog het originele bewijsstuk neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging.

Dat geenszins verzoekers een weigeringsbeslissing kon worden genomen ten aanzien van zijn nieuwe asielaanvraag enkel en alleen verwijzende naar het feit dat verzoeker nalaat een origineel bewijsstuk neer leggen, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden alsnog dit originele bewijsstuk neer te leggen wanneer verzoeker uitdrukkelijk heeft gesteld dat dit stuk nu eenmaal nog bij zijn raadsman zich bevindt !!!

Dat de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, niet afdoende gemotiveerd is en derhalve in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald met verzoekers rechten van verdediging, met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt, wanneer deze stelt dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw.

4.

Dat geenszins het door verzoeker neergelegde nieuwe bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds in zijn land door de Afghaanse autoriteiten gezocht wordt, aan een grondig onderzoek werd onderworpen.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom dit stuk niet als een "nieuw element" kan worden beschouwd.

Dat door verweerder werd nagelaten enig onderzoek in te stellen teneinde de authenticiteit en de geloofwaardigheid op een objectieve manier na te gaan. Dat verzoeker de kans niet werd geboden het originele bewijsstuk alsnog neer te leggen.

5.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48 van de wet van 15 december 1980.

Dat derhalve de motivatie van de weigeringsbeslissing in se tegenstrijdigheden bevat.

Dat immers verzoeker, naast een bewijs waaruit blijkt dat hij door de Afghaanse autoriteiten nog steeds gezocht wordt, tevens een geboorteakte heeft neergelegd.

Dat uit deze geboorteakte van verzoeker, afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel, dient afgeleid te worden dat verzoeker wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan en dat zijn afkomst wel degelijk vaststaat.

Dat derhalve, gelet op het feit dat verzoekers afkomst uit Afghanistan vaststaat, verweerder geenszins een bijlage 13 quater en een bijlage 13 quinqvis kon betekenen aan verzoeker zonder voorafgaandelijk enig onderzoek te verrichten of er in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald naar Kabul en de centrale regio van Afghanistan, waarvan verzoeker afkomstig is, geen sprake is van een ernstig risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van het aanhoudend geweld en de massale mensenrechtenschendingen in dit land.

Dat in het rapport van het UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan dd. 17.12.20101 uitdrukkelijk blijkt dat de gewelddadige incidenten in deze regio van Afghanistan gestegen zijn, evenals de executies van gewone burgers (p. 44-45) !!!

Dat de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch in haar rapport dd. 4.12.2011 "Afghanistan : A Decade of Missed Opportunities", melding maakt van dagelijks geweld en ernstige schending van de mensenrechten waarom de gewone Afghaanse burgers in hun land worden geconfronteerd :

"Conflict-related violence remains a daily reality in many parts of the country. During the past decade, thousands of Afghans have suffered as a result of serious violations of international humanitarian law by insurgent forces, militias, and Afghan government and international forces" (p. 3).

Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

4.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoeker te kennen geeft dat de motieven van de bestreden beslissing getuigen van een manifeste beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt hieronder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen blijkt alvast niet.

3.3. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht dient de Raad er vooreerst op te wijzen dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de verzoeker in het kader van zijn herhaalde asielaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of de verzoeker aan de ter zake toepasselijke wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

Het betreffende artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.4 De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet de verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een kopie van een brief van de opsporingsdienst van het politiecommissariaat van het district Paghman, een geboorteakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel en een begeleidende brief van zijn raadsman voorlegde. De verzoeker werd op 5 juni 2013 op de Dient Vreemdelingenzaken gehoord en legde toen tevens de volgende verklaringen af in verband met zijn vrees bij een terugkeer naar zijn land van herkomst: *“Ik vrees voor dokter A(...). Hij is een commandant van Austad Sayaf. Als ik terugkeer vrees ik gearresteerd te worden. De politie zoekt jongeren die in de Madrassas hebben geleerd. De politie vrees dat deze jongeren worden opgeleid door de Taliban en zelfmoordaanslagen zullen plegen. Ik was een van deze studenten aan de Madrassa. Toen was dat normaal maar door dokter A(...) zijn huidige regering zal ik ook worden beschuldigd van het voorbereiden van bomaanslagen omdat ik toen in de Madrassa studeerde.”* (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 35 juni 2013, vraag 18).

In de bestreden beslissing wordt omtrent de door de verzoeker afgelegde verklaringen en de neergelegde stukken als volgt geoordeeld:

“Overwegende dat de betrokkene een kopie van een brief van een opsporingsdienst aan de dorpshoofden naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk, dat de betrokkene beweert dat de betrokkene beweert dat zijn advocaat hot origineel heeft, dat de advocaat van de betrokkene een fax stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 28/09/2010 stelde dat ‘Er dient immers te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben.’ Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn tand van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene twee pagina’s naar voren brengt van een brief van zijn advocaat die de advocaat eveneens naar de Dienst Vreemdelingenzaken faxte, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de advocaat van de betrokkene een geboorteakte afgegeven door de Afghaanse ambassade in België naar voren brengt waarbij opgemerkt worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de advocaat van de betrokkene aan de fax een brief aan de dorpshoofden toevoegde met een vertaling naar het Nederlands waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op dit document.”

Met de blote stellingname dat de verweerder niet op afdoende wijze de neergelegde bewijsstukken heeft onderzocht en dat hij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom deze stukken niet als een nieuw bewijs kunnen gelden, weerlegt de verzoeker de bovenstaande concrete motieven van de bestreden beslissing niet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat alle door de verzoeker neergelegde stukken aan een onderzoek werden onderworpen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.6 Waar de verzoeker meent dat de verweerder diende te motiveren waarom de brief van de opsporingsdiensten, die dateert van na zijn vorige asielaanvraag, niet kan weerhouden worden als een bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad er op dat de verweerder in het kader van de hem toen bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid zich niet kan uitspreken over de vraag of een stuk dat als nieuw wordt aangebracht al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst. De verweerder kan zich niet uitspreken over de daadwerkelijke aanspraken die de verzoeker kan maken op internationale bescherming, daartoe is in eerste instantie enkel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd. De verweerder beschikt, zoals uiteengezet onder punt 3.4 enkel over de mogelijkheid om na te gaan of een stuk al dan niet “*ernstige aanwijzingen*” bevat van een dergelijke vrees en dat het stuk dus relevant is.

In casu heeft de verweerder omtrent de brief van de opsporingsdiensten geoordeeld dat de verzoeker en zijn advocaat slechts een kopie respectievelijk fax hebben overgemaakt van deze brief en dat noch een kopie noch een fax de echtheid van dit document garanderen. Dienvolgens heeft de verweerder geconcludeerd dat met deze brief geen ernstige aanwijzingen worden naar voor gebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is duidelijk wat de criteria betreft om te bepalen of een bij een herhaalde asielaanvraag voorgelegd element al dan niet een “*nieuw gegeven*” uitmaakt. Eén van die criteria is dat de gegevens ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft dus niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de als nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Uit stukken die geen of een geringe bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

In casu kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie of een fax kan niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de kopie en de fax die door de verzoeker en zijn advocaat werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat de verzoeker hiermede geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

3.7 De verzoeker betoogt verder dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om alsnog het origineel van de brief van de opsporingsdienst neer te leggen terwijl hij tijdens zijn verhoor wel uitdrukkelijk heeft gesteld dat het origineel zich bij zijn raadsman bevindt.

De beweringen van de verzoeker vinden echter niet geheel steun in de stukken van het administratief dossier. Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken legde de verzoeker hieromtrent immers de volgende verklaringen af: “*Ik leg vandaag een document (aanhoudingsbevel) in kopievorm voor, mijn advocaat heeft namelijk de originele met vertaling al naar jullie dienst gestuurd.*” (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 5 juni 2013, vragen 16 en 17). Uit de verklaringen van de verzoeker blijkt dan ook dat de verzoeker niet aan de verweerder heeft gevraagd om hem de mogelijkheid te bieden om het document, dat zich bij zijn raadsman zou bevinden, alsnog op een later tijdstip over te maken, maar dat

hij in tegendeel uitdrukkelijk verklaarde dat zijn raadsman het origineel document reeds aan de Dienst Vreemdelingenzaken had overgemaakt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verweerder in die omstandigheden nog zou moeten wachten op het origineel van het document.

Bovendien schrijft geen enkele bepaling of beginsel voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de asielzoeker nog een extra termijn zou moeten verlenen om originele documenten neer te leggen alvorens op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een beslissing te nemen. In tegendeel blijkt uit de bewoordingen van het genoemde artikel 51/8 duidelijk dat het de taak is van de vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient om nieuwe gegevens aan te brengen, zodat het hem toekomt om ter zake de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Met zijn kritiek dat hij de kans niet heeft gekregen om de originele documenten voor te leggen, toont de verzoeker bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk is gegaan. In de bestreden beslissing wordt pertinent overwogen dat verzoekers raadsman de brief slechts doorfaxte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt niet en ook de verzoeker toont thans niet aan dat zijn raadsman de brief in origineel heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Aangezien geen origineel van de desbetreffende brief werd overgemaakt, kon de verweerder zich in het kader van zijn oordeel conform artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ertoe beperken na te gaan of de aangebrachte fax en kopie een nieuw element uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Van enige beoordelingsfout is dienaangaande geen sprake.

3.8 De verzoeker meent tevens dat de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is aangezien hij een geboorteakte heeft neergelegd die zou bewijzen dat hij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan. De verzoeker meent dat de verweerder daarom geen bijlage 13^{quater} kon betekenen zonder voorafgaandelijk te onderzoeken of er voor de verzoeker bij een terugkeer naar Kaboel en de centrale regio van Afghanistan sprake is van een ernstig risico op reële schade of mensonterende en vernederende behandeling omwille van het aanhoudend geweld en de massale mensenrechtenschendingen aldaar. De verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 17 december 2011 en het rapport van Human Rights Watch "Afghanistan: A Decade of Missed Opportunities" van 4 december 2011.

De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag enige melding heeft gemaakt van de bovenstaande informatie, noch dat hij op enige andere wijze gewag heeft gemaakt van een algemene situatie van geweld en slechte behandelingen in Afghanistan, en meer bepaald in Kaboel en de centrale regio's. Noch in zijn gehoor van 5 juni 2013, noch in de begeleidende brief van verzoekers raadsman wordt de algemene toestand in Afghanistan aangehaald als zijnde een "nieuw element" waarop de verzoeker zijn meervoudige asielaanvraag zou baseren.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen om een herhaalde asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer "*de vreemdeling (...) geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...) of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade (...)*". Aldus blijkt dat het aan de vreemdeling en dus aan de verzoeker toekwam om zelf de nodige "nieuwe elementen" aan te brengen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. De bewijslast berust duidelijk bij de verzoeker en het is dus geenszins aan de verweerder om elementen die niet door de verzoeker werden naar voor gebracht *motu proprio* in aanmerking te nemen. De bevoegdheid van de verweerder is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling bij zijn meervoudige asielaanvraag al dan niet "nieuwe gegevens" heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat het hem niet toekomt om zelf en uit eigen beweging een onderzoek in te stellen naar de algemene toestand in het land van herkomst. Nog minder rust op de verweerder enige plicht om de algemene toestand in Kaboel, bij stilzwijgen van de verzoeker hieromtrent, af te toetsen aan het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de verweerder, zoals hoger reeds meermaals uiteengezet, niet over de bevoegdheid beschikt om zich uit te spreken over de aanspraken op internationale bescherming. In zoverre de verzoeker hierop met zijn betoog zou aansturen, dient te worden opgemerkt dat het ook aan de Raad niet toekomt om te oordelen of de verzoeker al dan niet aanspraak kan maken op het subsidiaire beschermingsstatuut omwille van het door de verzoeker geponeerde willekeurig geweld in Afghanistan. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter waarbij hij enkel de bevoegdheid heeft om een wettigheidscontrole uit te oefenen op de administratieve

beslissing die bij hem worden aangevochten. Specifiek in het kader van beslissingen die een weigering tot in overwegingname inhouden van een herhaalde asielaanvraag, dit in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, komt het de Raad niet toe om zelf, aan de hand van rapporten die de verzoeker thans voor het eerst bij zijn huidige beroep voorlegt, een beoordeling door te voeren over de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst en deze van de verzoeker in het bijzonder. De verweerder beperkt er zich, overigens geheel conform het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, in de bestreden beslissing toe vast te stellen dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Het betoog omtrent de algemene situatie in zijn land van herkomst en de algemene rapporten waarnaar de verzoeker verwijst, zijn dan ook niet dienstig om aan te tonen dat de verweerder *in casu* niet naar recht en reden zou hebben besloten dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft naar voorgebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing foutief zou zijn gemotiveerd of dat de verweerder in kennelijke onredelijkheid of met miskennis van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoeker *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* zodat de betrokken aanvraag niet in overweging werd genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.10 De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, vaststelling die de verzoeker niet weerlegt, kan geen schending van deze wettelijke bepalingen worden vastgesteld. De verweerder is, zoals hoger reeds uiteengezet, overigens geenszins bevoegd om enige beschermingsstatus toe te kennen. Zijn bevoegdheid beperkt zich in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot het nagaan of er sprake is van nieuwe elementen. De toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en overstijgt de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoeker kan evenmin aan de Raad vragen om de verklaringen en de stukken die bij de tweede asielaanvraag zijn overgemaakt opnieuw te beoordelen. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter en niet als feitenrechter, zodat hij niet kan oordelen of aan de verzoeker al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.11 Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoeker kan zich dan ook niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.12 Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Voorts heeft de verzoeker geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizenddertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DE GROOTE